

Edgara Ringa atmiņu stāsts

Es, Edgars Rings, esmu Latvijas robežsargs, pildu dienesta pienākumus kuteru kapteiņa amatā Valsts robežsardzes Ventspils pārvaldes Jūras robežuzraudzības dienesta Līča nodaļā no 2007. gada, dienesta pakāpe – virsniekvietnieks.

Dienesta disciplīnu un formas tērpu iemīlēju tālajā 1997. gadā, kad tiku iesaukts valsts obligātajā militārajā dienestā. Dienesta laiks pagāja Iekšlietu ministrijas Sardzes pulkā (Gaujas ielā, Rīgā). Obligātā dienesta laikā uzdienēju līdz virsseržanta dienesta pakāpei un pildīju virsdienesta karavīra amata pienākumus, biju vada komandieris. Dienesta laiku atceros ar ļoti pozitīvām un siltām atmiņām. Protams, salīdzinot ar citiem karavīriem, man bija arī savas privilēģijas. Tā kā pildīju virsdienesta karavīra amata pienākumus, varēju brīvi iziet no Sardzes pulka. Protams, uz vakara jundu vajadzēja būt atpakaļ ierindā.

Karavīrs E.Rings pēc svinīgā zvēresta došanas pasākuma Sardzes pulkā, 1997.gads. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

Virsseržants E.Rings darba kabinetā, 1998. gads. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

Kā pirmdienās man patika lielās pulka izvades, kad orķestra pavadījumā viss pulks soļoja parādes maršu! Tas bija tik saviļņojoši un pacilājoši! Savukārt, ejot norīkojumos, izvadēs mēs soļojām dziedot: “Paliec sveiks, mans mazais draugs...Gaidi mani atkal mājās, tad kad ievas ziedos plauks...”. Arī šie savā ziņā bija patriotiski mirkļi, jo devāmies pildīt valstiskus uzdevumus.

Tā paskrēja dienesta laiks, un bija jādama, ko darīt tālāk. Pirms obligātā dienesta biju pabeidzis Salacgrīvas jūrniecības koledžklasi. Diemžēl 1998. gadā bija ekonomiskā krīze, un darbs uz A/S “Brīvais vilnis” kuģiem neatradās. Tad es uzzināju, ka mans sens kolēģis no kuģu laikiem – kapteinis Armands Ziemelis – ir Ainažu robežkontroles punkta (turpmāk – Ainažu RKP) priekšnieks. Tā nu nolēmu iet pie viņa un pieteikties dienestā robežsardzē. Tas notika 1999. gada 19. aprīlī. Atceros, kā gāju gar šosejas malu Ainažu RKP virzienā, bija sasniedzis un turpināja snigt, ļoti lielām pārsļām.

Kad ierados robežkontroles punktā, Armands bija patīkami pārsteigts un priecīgs mani atkal satikt. Īsumā izstāstīja man par dienesta specifiku un noteica: “Ja jau esi nolēmis dienēt un esi gatavs, tad tikai uz priekšu!”. Armands vēl piebilda, lai tik turpinu dienēt Ainažos, jo kaut kad nākotnē tikšot veidota robežsardzes kuģošanas līdzekļu flote, tad varēšot turpināt dienestu uz jūras. 2007. gadā viņa vārdi piepildījās. Pozitīvais bija tas, ka neskatoties uz paziņanos ar Armandu, man netika dotas nekādas atlaides vai privilēģijas. Darīju to pašu, ko pārējie, un savu reizi tiku arī sarāts. Pēc pieņemšanas dienestā pirmos trīs mēnešus nostrādāju stažiera amatā: divus mēnešus no tiem pavadīju praktiskā darbībā Ainažu RKP un vienu mēnesi aizvadīju – mācoties Rēzeknes robežsargu skolā, tagadējā Valsts robežsardzes koledžā, Rēzeknē. Tā kā jau biju guvis pieredzi obligātajā dienestā, tad tādas lietas kā ierindas un ieroču mācība, dienesta disciplīna, man nebija svešas. Pēc stažēšanās laika beigām dienestu turpināju Ainažu RKP robežuzraudzības nodaļā, uz tā saucamās “zaļās” robe-

žas. Veicām patruļas gar robežu līdz pašam Kodaja purvam pie Staiceles. Visas meža takas bija zināmas, jo dzīvoju netālu no robežas, kur bērnībā vasarās tika izstaigāti visi meža nostūri un takas. Ar laiku robežuzraudzības nodaļa tika reorganizēta, un to iekļāva Ainažu RKP kopējā kolektīva saimē. Sākām pilnvērtīgi kontrolēt un pārbaudīt Latvijā ieceļojošos transportlīdzekļus un personas. Uz “zaļās” robežas izgājām tikai retumis, lai izpildītu minimālās valsts robežas apsekošanas prasības. Tas bija laiks, kad Latvija iestājās Eiropas Savienībā. Pirmajos gados uz “zaļās” robežas pāri grāvjiem izbūvējām tiltiņus, lai pašiem vieglāk tikt pāri un pildīt dienesta pienākumus. 2000. gadā visu “zaļās” robežas posmu no Iklas līdz Kodaja purvam izpļāvām un attīrījām no krūmiem un apauguma. Par to ikgadējās kopīgās valsts robežas apsekošanas laikā igauņu kolēģi mūs īpaši uzslavēja un atzīmēja kā paraugu.

E.Rings patruļas laikā uz “zaļās” robežas, pie Iklavāna Ikla robežkontroles punkta, 2000. gads.

E.Rings kopā ar kolēģiem pirms norīkojuma Ainažu RKP, 2003. gads. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

Tad pienāca 2007. gads. Gads, kurā Latvija bija gatava pievienoties Šengenas zonai un atvērt iekšējās robežas, tādējādi atvieglojot personu un transportlīdzekļu pārvietošanos pāri robežai. Pievienošanās Šengenas zonai bija paredzēta 2007. gada decembrī, bet jau tā paša gada 1. augustā no Valmieras pārvaldes Ainažu RKP pārgāju dienēt Ventspils pārvaldes Peldošo līdzekļu dienestā uz kutera RK-19. Tas bija jauns, Somijā tikko būvēts ātrgaitas kuteris, kurš spēja sasniegt 45 mezglu lielu ātrumu. Tā es turpināju dienesta gaitas uz kutera: iesākumā – kā kutera elektromehāniķis, bet jau pēc pusgada tiku iecelts kutera kapteiņa amatā. Tādējādi es apvienoju divus arodus vienā darba vietā, jo arī jūrskolā iegūtās zināšanas lieti noderēja un noder joprojām praktiskajā kutera vadīšanā pie dažādiem laika apstākļiem, protams, vienmēr ievērojot labu jūras praksi. Sākās jauns dienesta gaitas posms, kurā kontrolējām un apsargājām Latvijas jūras robežu, kā arī kontrolējām kuģošanas noteikumu ievērošanu jūrā un ostu akvatorijās.

Robežsardzes kuteri Valsts robežsardzes flotes 10.gadadienā Rīgā, 2007. gadā. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

Virsniekvietnieks E.Rings uz kutera „RK-19” Rīgas jūras līcī, 2007. gadā. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

Laikam ritot, pienāca 2010. gads, kurā, tagadējā Eiropas robežu un krasta apsardzes aģentūra Frontex,

uzaicināja Valsts robežsardzi piedalīties kopīgajās operācijās Vidusjūrā, tādējādi sargājot Eiropas Savienības ārējo jūras robežu starp Grieķiju un Turciju. Valsts robežsardze piekrita, un tā mēs 2010. gadā ar saviem kuteriem un apkalpēm sākām doties ar uz Grieķijas salām, lai palīdzētu Grieķijas varas iestādēm tikt galā ar arvien vairāk pieaugošo migrācijas krīzi. Arī es katru gadu, no 2010. gada līdz 2019. gadam, devos kopīgajās operācijās. Šo gadu laikā esmu bijis ļoti daudzās Grieķijas salās: Lesvos, Samos, Agathonisi, Kalymnos, Kos, Symi, Rhodes, Kastellorizo. Sākotnēji tās šķita vienādas ar savu dabu un cilvēkiem, un tomēr katrā bija arī kaut kas atšķirīgs. Vismīļākās un vairāk sirdī palikušas Symi un Kalymnos salas. Iespējams tādēļ, ka kopumā tur tika pavadīts vislielākais laiks un iepazīti daudzi cilvēki, ar kuriem joprojām uzturu sakarus un mums ir sirsnīgas sarunas. Kuģojot pa Vidusjūru pie Grieķijas krastiem, arī lieti noderēja jūrskolas laikā gūtās zināšanas, par ko es vislielāko paldies varu teikt saviem jūrskolas pasniedzējiem – tālbraucējam kapteinim Jānim Grāvītim un tālbraucējam stūrmanim Valdim Ozoliņam. Vislielākā migrācijas plūsma bija 2015. gadā, kad atrados Symi salā, un tagad ir liels gandarījums un pagodinājums, ka esmu bijis klāt tik nozīmīgā vēstures posmā, un ar savu darbu nodrošinājis Eiropas Savienības ārējās jūras robežas uzraudzību un apsardzību. Liels pacilājums pārņēma arī brīžos, kad tika glābti ūdenī esoši cilvēki, vai noņemti no klintīm, lai nogādātu krastā, drošībā.

Kutera kapteinis E.Rings, glābjot nelikumīgos ES robežas šķērsotājus, FRONTEX kopīgās starptautiskās operācijas laikā Symi salā, Grieķijā, 2015. gadā. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

BSO apmācības Turku pilsētā, Somijā, 2019. gadā. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

2019. gadā bija iespēja apgūt BSO (Border surveillance officer) kursus, kuros papildināju savas zināšanas rīcībai meklēšanas un glābšanas operācijās jūrā, kā arī iepazīnos ar dažādu valstu robežsardzes un krasta apsardzes pārstāvjiem. Jau no sākta gala pret saviem dienesta pienākumiem esmu attiecies ļoti nopietni un pildījis tos pēc labākās sirdsapziņas. Lielu paldies saku saviem vecākiem, kuri manī ir ieaudzinājuši darba tikumu, godīgumu un uzticību. Savā ilgajā dienesta laikā esmu apbalvots ar daudziem apbalvojumiem, kā Pateicības un Goda raksti. Augstākie no apbalvojumiem ir II un III pakāpes nopelnu zīmes “Par izcilību dienestā”, ka arī nopelnu zīme “Par ieguldījumu starptautiskajās misijās un operācijās”.

Valsts robežsardzes priekšnieks ģenerālis G.Pujāts pasniedz virsniekvietniekam Ringam Valsts robežsardzes apbalvojumu Valsts robežsardzes 100.gadadienas svinībās, 2019.gada 7.novembrī. Foto autors - R.Stašāns.

Esmu piedalījies arī Robežsardzes stāstu konkursā, kur ar stāstu “No Vana-Ikla mežu ārēm līdz zilās jūras plašām tālēm” ieguvu I vietu, un ar dzejoli “Jūras sargi” ieguvu III vietu. Manis sacerētais dzejolis “Jūras sargi” lepnī ieņēma savu “goda vietu” Valsts robežsardzes Ventspils pārvaldes Līča nodaļā, un savā ziņā mēs to esam nodēvējuši par mūsu Līča nodaļas himnu. Dzejoli “Līvu krasts un jūra” esmu veltījis robežsardzes kuģim RK-20 “Rānda” un dāvināju savam pirmajam Līča nodaļas priekšniekam majoram Ivaram Gaiķim, kurš nu jau ir uz kuģa “Rānda” par kapteini. Šis dzejolis ved kuģi “Rānda”, pildot savus dienesta pienākumus, cauri visām vētrām.

Liels izaicinājums bija dalība filmas “Dvēseļu putenis” uzņemšanā. Kā strēlnieks izstaigāju kara takas no Nāves salas līdz Ziemassvētku kaujām, kad tiku ievainots, nonācu hospitālī. Tas viss ļāva kaut daļēji izjust to, kam cauri gāja mūsu senči, izcīnot un veidojot savu valsti, Latviju. Tas dod vēl lielāku apziņas sajūtu, sargājot mūsu valsts robežu, gan jūrā, gan uz sauszemes, gan no gaisa.

E.Rings pasniedz Ventspils pārvaldes Līča nodaļas priekšniekam majoram Ivaram Gaiķim savu paša sacerēto dzejoli, kas veltīts kuģim “Rānda”, 2019. gadā. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

E.Rings piedaloties filmas “Dvēseļu putenis” filmēšanā. Foto no E.Ringa privātā arhīva.

Saviem bijušajiem un esošajiem kolēģiem – robežsargiem un darbiniekiem, novēlu, mūžam turēt godā vārdus “Latvija, tu zeme svēta, Tevi sargāt mūsu gods!”, un lai mūžam mūs visus pavada veiksmē, izdošanās un panākumi!

Tev mūžam dzīvot, Latvija!
Dievs, svētī Latviju!

30.04.2021.

Edgars Rings